

Sygn. akt II CSK 203/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi A. P.

o wznowienie postępowania

w sprawie z wniosku J. J. i U. J.

przy uczestnictwie A. P., S. J. oraz Gminy N.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika A. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt VI Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od A. P. na rzecz J. J. kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna w związku z tym, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres, a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił oczywistą jej zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Przesłanka ujęta w tym przepisie stanowi jedynie pozorne odstępstwo od modelu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Ma ona swoją normatywną treść, nie chodzi bowiem o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Ocena ta przy tym ma być dokonana bez wnikliwej analizy, taka wadliwość orzeczenia musi być bowiem widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą jednak skarżącego było wskazanie konkretnych, naruszonych jego zdaniem przez sąd przepisów, przede wszystkim zaś przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały, w tak ewidentny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący wskazuje na zaniechanie wezwania do udziału w sprawie wszystkich sąsiadów objętej wnioskiem nieruchomości i sprzeczność zaskarżonego postanowienia z zasadą prawną wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2007 r. III CZP 46/07. Brak wyczerpującej argumentacji prawnej

nie pozwala dostrzec związku tych twierdzeń z przesłanką oczywistej zasadności skargi w rozumieniu wyżej przedstawionym, co powoduje, że przesłanka ta nie mogła stanowić podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym należnych od skarżącego uczestnikowi J. J. orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 8 pkt 1 i § 6 pkt 3 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).